

бѣлитъ и ни проследятъ. Трѣбваше да се спасяваме преди разсѣмване, защото бѣлитъ навѣрно щѣха да ни търсятъ. И тъй вървѣхме мълчишката изъ гжс-тата гора. Отивахме къмъ обширната пустиня, неиз-вѣстна на бѣлитъ. Знаяхме, че тамъ ни чака и гладъ и жажда, но поне не ще ни е страхъ, че ще ни врѣх-летятъ чужденци, както сега и ще ни изтрѣбятъ.

II.

Следъ два дни уморително скигане, стигнахме най-после пустинята, дето бѣлитъ не можаха да ни

Австралийска лодка отъ една кора.

намѣрятъ. Никой другъ отъ нашето племе не се спаси; ние бѣхме сами: баща ми, майка ми и азъ. Положе-нието ни бѣше много лошо и кой знае, какво ни очак-ваше.

Мѣстността, въ която се спрѣхме, бѣше безплод-на, изгорена отъ слънцето; никжде не се виждаше ни изворче, ни тревица; всичко наоколо изглеждаше мъртво, пусто. Много бѣли загинаха, опитвайки се да проникнатъ въ тази степъ, много наши умрѣха тукъ отъ гладъ. Тукъ-таме растѣха слаби дървета, съ веч-но зелени листа. Рѣкичкитъ или бѣха пресъхнали, или бѣха пълни съ солена вода, която не можеше да се пие.